

LBRIJS | We know
books
JAKOB BOEHME

40 de întrebări despre Suflet

EDITURA
Lambodar

ÎNTREBĂRILE

1. De unde a venit Sufletul, la începutul Lumii?	3
2. Care sunt esențele, substanța, natura și proprietatea Sufletului?	72
3. Cum este creat Sufletul după Chipul lui Dumnezeu?	73
4. Ce este și când i-a fost dată Sufletului suflarea de viață?	74
5. Cum este modelat în mod specific Sufletul și care este Forma lui?	76
6. Care este puterea și capacitatea Sufletului?	80
7. Sufletul este trupesc sau este netrupesc?	85
8. În ce fel intră Sufletul în Trupul Omului?	88
9. În ce fel se unește Sufletul cu Trupul?	91
10. Sufletul este ex traduce (având origine directă din sufletele părinților) și este procreat după o manieră trupească umană? Sau este de fiecare dată nou creat și insuflat de Dumnezeu?	92
11. Cum și unde este așezat Sufletul în Om?	93
12. Cum este iluminat Sufletul și ce înseamnă Iluminarea lui?	95
13. Cum se hrănește Sufletul cu Cuvântul lui Dumnezeu?	101
14. Există un Suflet nou fără păcat? Ne referim aici la Sufletul propagat într-un copil nou-născut.	103
15. Cum intră păcatul în Suflet, deși este Lucrarea și Creatura lui Dumnezeu? ...	107
16. Cum este menținut Sufletul într-o anumită Unitate, atât în Corpul Adamic, cât și în cel Regenerat?	108
17. De când și de ce există opoziția dintre Duh și Carne?	111
18. Cum se îndepărtează Sufletul de trup la moartea unui om?	117
19. Cât din Suflet este Muritor? Și cât este Nemuritor?	122
20. Cum se reîntoarce Sufletul la Dumnezeu?	124
21. Unde se duce Sufletul când părăsește trupul; fie că este mântuit sau nu? ...	124

22. Ce face Sufletul după ce pleacă? Se bucură el până la ziua Judecării de Apoi?	129
23. Sufletele celor răi, fără vreo deosebire, (cu cât timp înainte de Ziua Judecării) își află cât de cât vreo atenuare sau alinare?	134
24. Dorințele folosesc la ceva oamenilor, îi ajută în mod sensibil cu ceva, sau nu?	137
25. Ce este mâna lui Dumnezeu și ce este sânul lui Avraam?	141
26. Sufletele morților au grijă de bărbați, copii, prieteni și bunuri? Își cunosc, văd, aprobă sau dezaproba scopurile și angajamentele acestora? ...	143
27. Sufletele plecate cunosc și înțeleg vreo lucrare sau pricepere despre care aveau suficientă Îndemânare în timp ce erau în Trup?	150
28. Sufletul are în lumea de dincolo Cunoașterea aspectelor divine, angelice, pământești și diavolești? Obține Sufletul vreo cunoaștere despre aceste chestiuni ceva mai sigură decât a avut în timp ce era în trup? ...	151
29. Ce este Odihna, Trezirea și Înălțarea sufletului?	152
30. Care este diferența dintre Învierea trupului și a Sufletului, atât a celor vii, cât și a celor morți?	153
31. Ce fel de corpuri noi, glorificate, vor avea Sufletele Sfinte?	168
32. Care vor fi Forma, Starea, Bucuria și Gloria Sufletului în Viața viitoare? ...	169
33. Ce fel de materie vor avea corpurile noastre în Viața de apoi?	172
34. Care este starea de plâns și oribilă a sufletelor damnate?	175
35. Ce este Viața Enohiană; și cât timp durează ea?	176
36. Ce este Sufletul lui Mesia sau Cristos?	183
37. Ce este Duhul lui Cristos care era supus, și pe care El l-a încredințat în mâinile Tatălui său?	188
38. Ce se va petrece la sfârșitul Lumii?	193
39. Ce și unde este Paradisul, cu locuitorii săi?	195
40. Paradisul se va schimba? Și dacă da, ce va fi el după aceea?	196
UN SCURT REZUMAT ANEXĂ DESPRE SUFLET, IMAGINEA SUFLETULUI ȘI A TURBEI, CARE ESTE DISTRUGĂTOAREA IMAGINII.	199

1. De unde a venit Sufletul, la începutul Lumii?

Am abordat suficient misterele sufletului, atât în a doua^[1], cât și în a treia^[2] carte a noastră, conform celor 3 Principii ale esenței^[3] divine; în care am explicat de asemenea, prin multe exemple, centrul etern al naturii eterne, precum Trinitatea esenței divine; și mai mult, ce este eternitatea și cum a apărut începutul creației, ce este un Înger, ce este un suflet, și de asemenea am descris căderea cumplită a lui lucifer, și mai mult, am scris despre Mamele care au născut toate acestea – adică cea care a creat esențialitatea cerească, și cea care a creat-o pe cea infernală, și am descris de asemenea lumina și întunericul.

De aceea nu vom fi prea bine înțeleși de către cititorul acestei cărți dacă el nu a citit și nu a înțeles temeinic cartea a treia a scrierilor noastre.

Deși această înțelegere nu este în puterea umană, totuși calea către aceasta este arătată într-un mod foarte fidel; astfel încât, cine dorește să atingă înțelegerea, va avea un Ghid și un Îndrumar (dacă urmează sfatul nostru) care îi va arăta cheia lui *mysterium magnum*, care conduce la prețioasa Piatră Filozofală și la toate Misterele: să nu gândească nimeni că acest aspect este imposibil, căci la Dumnezeu toate sunt cu puțință – cel ce Îl găsește pe Dumnezeu, găsește toate aspectele care sunt cu El și în El.

Voi știți, conform rațiunii, că toate aspectele își au originea și sunt derivate din eternitate: și aceasta ne spune și Sfânta

[1] *Cele 3 Principii ale Esenței Divine.*

[2] *Viața triplă a omului.*

[3] „Esență” (Wesen), adesea tradus, cu egală corectitudine, prin „substanță” sau „ființă”.

Scriptură: în Dumnezeu sunt toate; în El trăim și ne mișcăm și avem ființa noastră, și suntem făpturile lui^[4].

Și deși oamenii nu pot spune despre Dumnezeu că Divinitatea pură este natură, ci că este Măreția Trinității, totuși trebuie să spunem că Dumnezeu este în natură, deși natura poate atât de puțin să-L atingă sau să-L înțeleagă, pe cât poate aerul să înțeleagă soarele; cu toate acestea trebuie să spunem că natura se naște prin Voia sa și că este o CĂUTARE izvorâtă din eternitate; căci acolo unde nu există voință, nu există nici dorință.

Dar în Dumnezeu există o Voință veșnică (ce este El însuși) de a-și naște Inima sau Fiul; și aceasta produce stârnirea sau desfășurarea din Voința Inimii, care este un duh de viață; astfel că eternitatea constă în 3 forme^[5] eterne, care sunt numite în mod obișnuit Persoane, așa cum am explicat detaliat în a treia carte a noastră.

Atunci, dacă discernem și știm că nu există doar lumină și Măreție, ci și întuneric – ceea ce este evident – se cuvine să știm de unde apare întunericul.

Deoarece în eternitatea dincolo de natură nu poate exista întuneric, căci nu există nimic care să-l aducă la iveală; trebuie doar să privim către voință și dorință – dorința fiind o atragere.

Și întrucât, în veșnicie, nu are nimic altceva decât numai pe sine; se atrage pe sine în voință și umple voința – și acesta este întunericul ei; căci altfel, dacă nu ar dori, nu ar fi nimic, ci o nemișcare eternă, fără esență.

Astfel, atracția produce mișcarea și esențele, care nu ar putea exista în nemișcare; și tot așa produce și asprimea^[6], duritatea și uscăciunea, împreună cu acuitatea^[7].

[4] Romani 11:36. 2 Corinteni 5:18. Faptele Apostolilor 17:28.

[5] 1. Voința - Tatăl; 2. Inima - Fiul; 3. Desfășurarea sau fluxul - Duhul Sfânt.

[6] Astringența sau amarul.

[7] Aciditatea.

Însă nu putem spune că întunericul înghite lumina, sau libertatea eternă; căci ceea ce este etern nu poate fi modificat sau schimbat: însă trebuie să spunem că lumina și întunericul sunt unul în celălalt.

Dar lumina este bună și are virtute^[8]; iar întunericul are asprime, duritate și răceală: iar dorința voinței produce esențele și atragerea, care este o stârnire în cadrul durității; iar dacă ceea ce este atras se stârnește datorită atragerii, atunci provoacă o ciocnire, prin care lumina și întunericul se amestecă împreună, în acuitate.

Și trebuie să considerăm că lumina liberă este clarificată în esență prin acea stârnire clarificatoare, prin care înțelegem fulgerul de foc și aviditatea; și totuși nu putem spune că există vreo separare.

Căci ceea ce este veșnic, fără de început, nu admite separarea, ci este ca o roată care se naște din ea însăși – ea se aseamănă cu mintea omului, în care într-adevăr există o voință de ridicare și deplasare, dar nu de separare: cu cât voința este mai mare, cu atât mai mare este și esența, și cu atât mai acută este.

Astfel, libertatea nemișcată, care nu este nici întuneric nici lumină, este acutizată într-o dorință avidă, ce atrage, astfel încât apare ca un fulger care strălucește.

De asemenea, nu putem spune că libertatea preia fulgerul; căci din veșnicie ea nu a avut nimic; dar putem spune că lumina și splendoarea strălucesc în libertate.

Căci ceea ce este liber, primește lumina; dar ceea ce nu este liber (ca asprimea care face întunericul și care este materială – în sens spiritual vorbind), nu primește lumina.

[8] Sau putere.

Putem spune cu adevărat că orice este transparent^[9], și nu este de natură grosieră, primește lumina, așa cum face apa, care primește lumina; dar pământul dur nu o primește.

Mai mult, în foc se află o manifestare deplină a esenței tuturor esențelor; căci vezi că focul arde o materie uscată și aspră; pentru că este dorința brută care intră în ea cu o mare intensitate, și care își caută libertatea – ea primește libertatea ca un fulger, și este aprinsă de fulger, care o arde.

Și deși trebuie să se înțeleagă că nu există un astfel de foc în esența veșnică, așa ca cel care apare în exterior, totuși el există în interior ca dorință intensă, în timp ce în exterior rămâne întunecat: de aceea focul veșnic este întuneric la exterior; iar în interior, așa cum este în sine voința libertății eterne, el este o lumină care strălucește în veșnicia nemișcată.

Înțelegem că în foc sunt 10 forme, toate fiind născute din voință și toate aparținând voinței veșnice propriu-zise; de aceea, pe bună dreptate spunem că voința veșnică este voia lui Dumnezeu; și că libertatea pe care o are voința este Dumnezeu însuși; căci ea este eternitate și nu altceva.

Prima formă

În primul rând, este libertatea veșnică ce are voință și este însăși voința: dar fiecare voință are o căutare sau dorește ceva; și atunci se privește pe sine și se vede în veșnicie drept ceea ce este în sine; astfel că își face o imagine după propriul său chip, căci vede ce este ea însăși; și astfel negăsind nimic în afară de ea însăși, ea se dorește pe sine.

[9] Maleabil sau fluid; „moale și cuprinzător” [capabil să primească și să păstreze], adică „cedând și absorbind”, sau în sens spiritual, „blând și receptiv”. Deși se implică aici ideea de transparență, de deschidere către lumină, ideea principală pare să fie puterea de a primi și de a conține.

A doua formă

A doua formă este dorința, care totuși nu are nimic în afară de ea însăși, care dorință caută în sine un model al propriei sale voințe, și se însărcinează pe sine, așa că apare un întuneric sau o umbră în voință, ceea ce voința nu a avut înainte, pe care dorința sau căutarea o produce; și totuși nu există nimic care să poată îndeplini sau înlătura dorința.

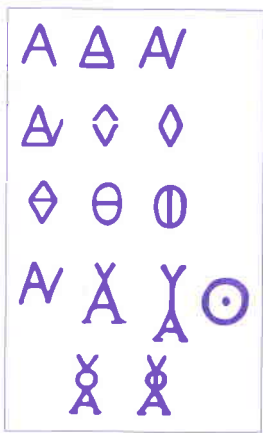
Căci ceea ce este înainte de dorință, dincolo de căutare, este libertate și vid, și totuși este – dar dacă ar fi un aspect care să poată fi perceput, ar fi o esență, și ar trebui să existe în acea esență din care a provenit; dar deoarece este fără esență, este eternitate, este deci Binele – căci acesta nu are o cauză și nici nu se schimbă, ci este odihnă și pace veșnică.

Dar deoarece spațiul imens este fără margini, în el neexistând nici număr, nici sfârșit și nici început, el este deci ca o imagine, este toate aspectelele, și totuși este ca un vid: se privește pe sine și totuși nu-l vede decât pe **A**, care este ochiul^[10] său.

AV: eterna origine care este *ceva*; pentru că este veșnicul început și veșnicul sfârșit. Astfel, abisul se vede pe sine, și se regăsește pe sine.

A este *dedesubt*, iar **V** este *deasupra*; iar **O** este **AV**ge, sau ochiul, și totuși nu este o substanță în sine; ci este originea substanței – unde nu este nici dedesubt, nici deasupra, ci doar oglindirea sa în **AV**, care înseamnă *a vedea*.

Dar deoarece nu există pământ, de aceea imaginea sa este un ochi ca acesta: **O**; căci Dumnezeu însuși spune în *Apocalipsă*: Eu sunt **A** și **O**, începutul și sfârșitul, primul și ultimul.

[10] În textul original este scris ca AVge, care în limba germană înseamnă ochi.

Urmărește toate acestea căci profunzimea lor este prețioasă; căci nu vorbim aici despre natură într-o anumită formă, ci despre duhul de deasupra naturii, exprimat prin litera **T** din cuvântul Dumnezeu^[11].

Simbolul acesta este ochiul lui Dumnezeu, sau ochiul eternității: acesta produce și este o imagine, o sferă și nu un cerc ca un inel – dar nu îl putem descrie altfel. Prin aceasta ne referim la sfera eternității, în care se află temelia cerului și pământului, a elementelor, și de asemenea, a sferei cerului înstelat.

Căci este o sferă ca un ochi și este ochiul minunilor lui Dumnezeu, în care totul este văzut în eternitate, deși apare ca fiind fără esență, ca într-o reflexie sau într-un ochi, fiind ochiul abisului despre care nu avem nici cuvânt, nici limbă, nici rostire să-l descriem sau să-l exprimăm, căci doar duhul eternității aduce ochiul sufletului în el și astfel îl percepem, căci altfel ar rămâne în tăcere; iar mâna noastră nu ar putea descrie nimic despre el.

Deoarece în veșnicie există un asemenea ochi, care este însuși Dumnezeu (și totuși nu este numit Dumnezeu, ci veșnicia; și conform ochiului, el este numit **A** și , înainte de **A** nefiind nimic, iar în existând totul, și în **A** și fiind începutul și sfârșitul), prin urmare aflăm că există o voință în , iar voința este însuși, care îl produce pe **A** (adică începutul etern al căutării), astfel încât abisul se vede pe sine însuși și produce în el însuși o formă ca o sferă.

Deoarece ochiul nu găsește limite, se închide în sine și devine ca o sferă de oglindire; și astfel este o imagine a eternității, prin aceea că se poate găsi pe sine; dar nu există nicio găsi-re în abis, pentru că acolo nu există spațiu sau margini, ci este doar abisul; și atunci, când se găsește pe sine în ochi, nu găsește altceva decât ochiul, care este sfera.

[11] Litera T din GoTtes. GOTT înseamnă DUMNEZEU în limba germană.

Așadar, ochiul produce sfera și chiar este sfera, și toate acestea sunt o voință de a se căuta pe sine, și astfel de a vedea ce este eternitatea, care se manifestă ca ochi.

Căci ochiul marchează începutul și sfârșitul; și pentru că nu există nimic care să îl poată produce, căci se produce pe sine însuși, și este veșnicie din veșnicie, adică este veșnicia însăși; el nu atinge nimic; pentru că nu este nimic de atins în sine.

Așadar, deoarece există o voință, care este ochiul și care menține ochiul, acea menținere este dorința ochiului; și astfel dorința produce o atracție în acest ochi, deși nu există altceva decât ochiul: și astfel dorința se atrage doar pe sine însăși în ochi, și însărcinează ochiul cu ceea ce este atras, astfel încât să devină plin; și totuși nimic nu există decât o întunecare a ochiului celui liber – dar nu ochiul este întunecat, ci dorința din ochi se însărcinează pe sine.

Căci voința ochiului este neclintită și dorința voinței se împlinește prin sine, iar ochiul continuă să fie liber în sine: căci este liber în și din veșnicie – numim aceasta în toate scrierile noastre drept „libertate eternă”.

A treia formă

Există o dorință intensă și atractivă, și aceasta produce a treia formă, adică o mișcare în sine însuși, care este originea esențelor; și de aici apar esențele în ochi și în voință, și totuși voința poate să nu se lase atrasă.

Căci dreptul său specific este de a fi neclintită și de a menține ochiul în sferă, și totuși nu se poate apăra de atragere și umplere, pentru că nu are nimic cu care să se poată apăra, căci nu are decât dorința.

Și aici apare vrăjmășia veșnică și voința contrară; dar voința nu va fi întunecată, ci dorința ei o întunecă; voința acceptă de bunăvoie mișcarea, pentru că este manifestarea ei; dar atragerea

și întunecarea nu îi plac, deși de fapt voința nu este atrasă și nici întunecată, ci dorința din voință se auto-însărcinează.

Apoi, când dorința se afundă astfel în întuneric, apare o mare angoasă, căci este tulburată și atrasă, este de asemenea întunecată, simte neliniște în sine însăși și își dorește libertatea; astfel încât trăgându-se atât de puternic spre libertate, dorește și mai mult să se tragă către libertate, astfel devine și mai dornică, intensă și dură, iar întunericul este ca o intensitate teribilă și mistuitoare.

Căci el smulge libertatea însăși; dar este atât de intens, încât apare în libertate ca un fulger, care mistuie întunericul cu aviditatea sa – și de aceea Dumnezeu spune: *Eu sunt un foc mistuitor*^[12].

Înțelegeți acum prin aceasta că orice materie constă în puterea adevăratului foc, și că materia va fi purificată într-o zi – căci originea focului are toată puterea; ea mistuie tot ce a făcut dorința, chiar dacă este piatră sau mineral, pentru că este intensitatea libertății eterne și este centrul naturii.

Dar dacă cercetați mai adânc, aflați că focul constă inițial în 3 forme, adică în primul rând este dorință, apoi natura a ceea ce este atras, adică întunericul în care esențialitatea apare din atracție; și în al treilea rând, este cauza angoasei.

A patra formă

Și a patra formă se produce pe sine, adică fulgerul cauzat de libertate, și este aprinderea cauzei angoasei. Căci dorința din întuneric nu are nimic altceva decât libertate, iar libertatea este o lumină fără strălucire, este ca o culoare albastru foarte închis amestecat cu verde, astfel încât nu se știe ce culoare este, căci toate culorile sunt în ea; iar dorința în sine, în foamea și intensitatea ei, pătrunde culorile și produce în sine un fulger teribil

[12] Deuteronom 4:24.

și mistuitor, le modifică datorită ardenței sale, astfel că ele devin roșii.

Dar libertatea din dorință, care nu acceptă să fie legată sau cuprinsă, ci trece din fulgerul roșu în lumină, într-o lucire a Măreției^[13], devine o mare bucurie expansionată în libertate.

Căci ochiul se manifestă în lumină, iar esențialitatea se manifestă în voință, și astfel se înțelege ce sunt lumina și întunericul: și tot astfel este cunoscută veșnicia, iar sfințenia lui Dumnezeu se naște întotdeauna din miracolele din veșnicie, și nu are nici limită, nici început, pentru că este un început veșnic, care nu poate fi înțeles prin nimic altceva decât numai prin miracole, care sunt esențele ei, în care nu există nici limită, nici număr^[14].

Și astfel, încă nu este nimic în veșnicie, care să fie cunoscut, decât lucirea Măreției, și duhul care este născut din voință, iar Măreția este cea care-l stăpânește.

Prieten iubit, te rog să înțelegi bine sensul aici: nu vrem să spunem că nașterea a dobândit o libertate către în afară, ci în interiorul ei, în centrul ei, căci se cuprinde pe sine în sine, și produce Măreția în sine, și totuși nu există includere acolo, ci este ca atunci când viața se naște din moarte sau din vid, și locuiește numai în ea însăși, iar acesta se numește Principiu; iar ceea ce el locuiește este numit natură, care are 7 spirite și forme, așa cum am scris în a doua și a treia carte a noastră.

Dar acest Principiu nu are decât un duh unic, care este viața acelui Principiu, și care are o singură voință, care este împlinirea veșniciei în strălucirea Măreției.

Căci acest Principiu este puterea care provine din voința veșniciei și apariția sau începutul etern al puterii, este viața și duhul puterii care împinge esențele matricei și deschide originea Măreției.

[13] A cărui culoare este galbenă.

[14] Timp sau măsură a timpului.

Și întregul ochi (care s-a făcut astfel o imagine în **A** și **O**) este toate aspectele; este veșnicia, și el naște Măreția în sine, adică în ochi, care este inima și puterea ochiului; și este de asemenea duhul care provine din puterea din inimă; chiar din esențele înflăcărate ale luminii.

Să înțelegeți astfel Sfânta Treime într-o singură esență: Tatăl este veșnicia fără origine, care este vidul, și totuși este toate aspectele; iar prin ochiul privirii Lui el vede că El este toate aspectele; și în puterea Măreției Sale el simte, gustă și miroase că este Binele^[15], adică că este Dumnezeu^[16] – deși litera **T**^[17] (adică asprimea) ia naștere în Centru.

Iar în duh este mișcarea puterii și multiplicarea fără origine și număr, în care există o multitudine veșnică fără margini – și totul este în puterea Lui.

Căci ceea ce nu are fundament, nu are număr și nici nu este posibilă vreo cuprindere sau includere a sa, și ceea ce există în sine nu poate fi cunoscut în exterior, dar poate fi simțit de duh: astfel că interiorul emană din el însuși și se manifestă în imagini, căci altfel Dumnezeu nu ar putea fi cunoscut.

Astfel, Dumnezeu este un duh unic; și este din veșnicie în 3 începuturi și sfârșituri, și aceasta numai în sine – nu găsește vreun loc privirii Sale; și el nu are nimic în sine care să poată fi comparat cu El; de asemenea, nu există nimic care poate fi căutat și manifestat mai departe de duhul Său; care se manifestă mereu pe el însuși, din veșnicie într-o veșnicie.

El este un veșnic căutător și găsitör de sine prin intermediul marilor Sale miracole; și ceea ce el găsește, găsește în putere: el este cel care declanșează puterea, nimic nu este ca El, și nimic nu-L descoperă, decât ceea ce îi aparține și care se află în el:

[15] GUT („bine” în lb. germană).

[16] GOTT (Dumnezeu” în lb. germană).

[17] Litera Tau sau Crucea.